

Tijdschrift voor Tandheelkunde

MEI 1942

XLIX JAARGANG

AFLEVERING 5

HET BEGINNEN VAN PRAKTIJK

Onder bovenstaanden titel schrijft men ons:

In de Schweizerische Monatschrift für Zahnheilkunde van Januari 1942 wijdt de redacteur *Bonsack* een belangwekkend hoofdartikel aan de „Départ dans la vie professionnelle” waarin hij er onder meer op wijst, niet alleen hoe nützig, maar ook hoe noodzakelijk het is voor den jongen tandarts, om een eigen praktijk pas te beginnen na een assistentschap, liefst eerst aan een academisch Instituut en daarna in de particuliere praktijk.

Het tandarts-examen, welke eischen men daaraan in de verschillende landen ook moge stellen, beteekent toch slechts dat men aan minimum voorwaarden heeft voldaan om zelfstandig tot de behandeling van patienten te worden toegelaten, of — wil men het anders uitdrukken — het is wel een bewijs van bevoegdheid doch nog niet van bekwaamheid. De laatste kan immers slechts worden verkregen na een voldoende dosis ervaring en routine en deze is aan de Universiteit voor den student niet op te doen.

De jonge tandarts zal die routine derhalve in de praktijk moeten verwerven en het is zonder meer duidelijk dat het zoowel voor hem als voor den patient van voordeel zou zijn indien hierbij de noodige leiding zou kunnen worden gegeven.

Naar mate het voortdurend moeilijker wordt praktijk te verkrijgen, wordt die eisch steeds dringender. Immers, wanneer in de eerste jaren het patienten-materiaal angstwekkend gering is, dan is er niet alleen geen sprake van het opdoen van ervaring,

maar is integendeel de kans niet gering dat het geleerde ver-
vluchtigt en kennis en kunde achteruit gaan, in plaats van te
stijgen.

Vandaar, dat het wel niet voor tegenspraak vatbaar is, hoe
nuttig het zou wezen om eerst via een assistentschap de praktijk
te beginnen.

Edoch, eenvoudig is dit — althans in ons land — niet. Want
assistentschappen aan ons eenige Instituut zijn niet alleen tot een
gering aantal beperkt, maar ook deze zijn er niet op berekend om
den assistenten veel praktische ervaring op te laten doen. En de
assistentplaatsen in de particuliere praktijk zijn zoo gering in
aantal, dat zij op het groote aantal jaarlijks afgestudeerden
nauwelijks een rol spelen.

Het is dus duidelijk, dat wil men hier iets bereiken, het op
een geheel andere wijze zal dienen te geschieden en het wil ons
voorkomen, dat dit alleen mogelijk is door de verplichte maat-
regel in te voeren dat zelfstandig praktijk doen slechts geoorloofd
is, na een assistentschap van tenminste een jaar en dat de daar-
voor benoodigde plaatsen gevonden moeten worden in de Sociale
Tandheelkunde, welke laatste daarmee tegelijkertijd grootelijks
gebaat zou zijn.

Kleuter- en Schooltandheelkunde kunnen — evenals de gewone
Ziekenfondspraktijk — extra hulp maar al te goed gebruiken en
de jeugdige tandarts zou hier met succes niet alleen groote erva-
ring op kunnen doen voor de praktijk, maar ook een goed inzicht
kunnen krijgen in de velerlei problemen der sociale tandheel-
kunde en hier zou dan tevens voor het laatste vraagstuk een
oplossing gevonden zijn.

Wanneer men de bij het Ziekenfondsenbesluit veroordeelde
poliklinieken, in de grootere centra van ons land in het leven zou
laten, zouden deze de aangewezen plaatsen kunnen zijn voor het
vormen van den jongen tandarts en wij vermogen niet in te zien
welke overwegende bezwaren hiertegen zouden kunnen bestaan,
vooropgesteld natuurlijk dat deze poliklinieken aan alle eischen
zouden voldoen, die men daaraan redelijkerwijze stellen kan.
Onder competente leiders zou hier ongetwijfeld veel van te ma-
ken zijn, ook op het gebied van het voortgezet tandheelkundig
onderwijs. In de Universiteitssteden zendt men de moeilijke en
bijzondere gevallen naar de desbetreffende academische klinieken
en poliklinieken. Voor de tandheelkunde is dit slechts in Utrecht
mogelijk. Wordt het niet de hoogste tijd dat hierin verandering
komt en zou, zoolang het tandheelkundig onderwijs aan slechts
één Universiteit gegeven wordt, hierin niet kunnen worden voor-

zien door goed geleide poliklinieken, met bekwame afdeelingsspecialisten?

Wij meenen van wel en wij meenen tevens dat hiermede aan alle betrokken groepen een niet geringe dienst zou worden bewezen.

Noot van de Redactie,

Men kan zich niet de moeilijkheden ontveinzen, die de verplichte invoering van een praktisch jaar als afsluiting van de universitaire opleiding van den jongen tandarts op de door den schrijver voorgestane wijze, met zich zou brengen. Ons hooger onderwijs kent voor geen der studierichtingen een dergelijke inperking van de rechten, verbonden aan de wettelijke bevoegdheid, die verkregen wordt na het afleggen van het daarvoor ingestelde examen. Voor de tandheelkunst zou hiermede een uitzonderings-toestand geschapen worden, zoolang een verplicht praktisch jaar niet tevens voor andere opleidingen werd ingevoerd. Men kan zich terecht afvragen: waarom wèl voor den tandarts en niet voor den pas afgestudeerden arts, apotheker en vecarts. Bovendien komt de door den schrijver voorgestane verplichting praktisch neer op een verlenging van den studieduur met nog een vol jaar, hetgeen groote bezwaren kan hebben voor de betrokkenen.

Afgezien echter van deze verplichting zou met het door den schrijver ontvouwde denkbeeld groot voordeel te bereiken zijn, indien de organisatie en de uitrusting der poliklinieken in de groote steden aldus dienstbaar gemaakt konden worden aan de sociaal-tandheekundige training van den jongen practicus, waaraan tijdens de studie weinig of geen aandacht kan worden gewijd.

Aan het voortbestaan van daarvoor aan te wijzen klinieken de voorwaarde te verbinden tot het onder toezicht en leiding tewerk stellen van een zeker aantal afgestudeerden, die zich daarvoor aanmelden, zou ook naar onze meening zoowel een tandheekundig als een sociaal belang dienen.